

תשורה

הגהות בפרסום ראשון
מיחידות בני האדמו"ר מלעלוב

תשורה משמחת הנשואין
הרה"ת מנחם מענדל
ומרת רבקה שיחי'
שפינדלר
ימות המשיח - שנת הקהל
כ"ז כסלו ה'תשפ"ג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פתיח דבר

אנו מודים לה' על כל הטוב אשר גמלנו ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו - הרה"ת מנחם מענדל שי' וב"ג הכלה המהוללה מרת רבקה תחי' שפינדלר.

התודה והברכה נתונה בזאת לידידינו ומכירינו אשר הואילו לשמוח איתנו יחדיו ביום שמחת לבבנו ולברכנו בברכת מזל טוב וחיים מאושרים בגשמיות ורוחניות.

בשמחה ובטוב לבב הננו בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו מקרוב ומרחוק בתשורה מיוחדת:

הגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בפרסום ראשון על תוכן יחידות בני האדמו"ר מלעלוב.

הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כבודו ואת אנשי ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י בברכות מאליפות מנפש ועד בשר, במיוחד בברכה העיקרית שנזכה ללכת משמחה זו לשמחה העיקרית "שמחת עולם על ראשם", בהתגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקיריהם ומכבדיהם:

משפחת גנדל
עמנואל

משפחת שפינדלר
מנטריאל

יחידות בני האדמו"ר

רבי משה מרדכי בידרמן זצ"ל מלעלוב

בשעה 8:10 הגיעו שני בניו של האדמו"ר מלעלוב (רבי משה מרדכי בידרמן), הרב שמעון והרב אלתר בידרמן, וכמה מנכדיו מנכדיו של אדמו"ר הנ"ל.

האחים ומלוויהם נכנסו לכ"ק אד"ש אשר שוחח עמם, כשלושת רבעי שעה.

בתום השיחה ביקשו הבנים להאשר עם הרבי ביחידות, על מנת למסור לו שליחות מיוחדת מאביהם. הנוכחים יצאו, ובני האדמו"ר שהו ביחידות עד 10:05.

מפי השמועה נודע שהרבי אמר להם שימסרו לאבא את דעתו כי יש בכוחו להשכין שלום בין מחנות החרדים בארץ הקודש.

כן ביקש למסור שהנכדים הנמצאים כאן (בליובאוויטש) "הולכים מחיל אל חיל, ושיהי' לו מהם נחת געזונטערהייט".

על נכד נוסף התבטא הרבי "הוא עושה גדולות ונפלאות!"

הרבי גם התעניין בהנהגות הלעלוב'ער והאם כותבים את תורותיו, כשנענה בחיוב ביקש שישלחו לו את הספרים.

דובר גם על היחס ל"הקפות שניות" בליובאוויטש ובלעלוב.

לאחר השיחה, הצטרפו האחים למלוויהם, שהמתינו בג"ע התחתון לסיום היחידות.

הרבי עמד בפתח חדרו ולחץ ידים לכל הנוכחים.

(מתוך: 'בית חיינו'. שמן ששון מחברך)

לפנינו הגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על תוכן היחידות - בפרסום ראשון.

כ"ק אד"ש מה"מ משוחח עם אחד מבני האדמו"ר • כ"ג חשון תשנ"ב

בס"ד. רשימת דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א
בעת ביקור הרבנים בני האדמו"ר מלעלוב שליט"א
יום ב' פ' תולדות, כ"ד מרחשון ה'תשמ"א

בלתי מוגה

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בודאי יש בידכם דרישת-שלום מארץ הקודש.
בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: כן, אחי שליט"א בא מארץ הקודש, ואני
גר כאן. אבינו, האדמו"ר מלעלוב שליט"א, ביקש למסור דרישת-שלום, ושולח
את ברכתו לכ"ק אדמו"ר שליט"א בעבודתו הקדושה להחדיר יראת-שמים
וחסידות בלבם של ישראל (ועוד ענין — שנמסר לאדמו"ר שליט"א אח"כ,
ביחידות).

כ"ק אדמו"ר שליט"א: יראת-שמים וחסידות הולכים שלוכי-זרוע עם
לימוד התורה וקיום המצוות, כלומר, הפצת היהדות, תורה ומצוות.

יראת-שמים וחסידות הם ענינים השייכים למדות שבלב, וכדי להחדיר
זאת אצל הזולת — כפי שהזכרתם לעיל — יש צורך בענין הדיבור (שהרי
הקשר שבין אדם לחכירו נוצר ע"י הדיבור), ולכן, לכל לראש צריך להיות
הדיבור בתורה, וכתוצאה מזה בא ענין נוסף (ואין זה "ענין נוסף", כי אם "ענין
עיקרי") — הוראה בנוגע לפועל, "תורה" מלשון הוראה¹, ובפרט — הוראה
בעניני יראת-שמים וחסידות, שזוהי תכלית כל התורה, כמ"ש² "ויצוונו ה'
לעשות את כל החוקים האלה ליראה את ה'".

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: אאמו"ר מדגיש פעמים רבות — בעת
עריכת השולחן — שלא שייך הענין דיראת-שמים בלי תורה, מכיון שתורה
ויראת-שמים היינו הך, ומספרים בשמו של "היהודי הקדוש", שעל עצמו אמר,
שע"י התורה הגיע ליראת-שמים, ועל מחותנו הרה"צ ר' דוד מלעלוב אמר,
שע"י יראת-שמים הגיע לתורה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ביראת-שמים ישנם כמה דרגות — יש יראה
שקודמת לתורה, ויש יראה שבאה לאחרי התורה, ובלשון חז"ל³ "אם אין חכמה
אין יראה, אם אין יראה אין חכמה", ומבואר בכ"מ⁴ דקאי על ב' דרגות ביראה:
יראה תתאה הקודמת לתורה, ויראה עילאה הבאה לאחרי התורה.

והביאור בזה:

לכל לראש — ישנו הענין דיראת-שמים כפי שהוא בטבע נפשו של
כאו"א מישראל, כשם שענין האמונה הוא בטבע נפשו של כאו"א מישראל —

(1) ראה חז"ל נג, ב, גו"א ר"פ בראשית — כשם הרד"ק, (2) ואתחנן ו, סד, (3) אבות פי"ג
מ"ד, (4) ראה תו"א מקץ מ, ד, לקו"ת במדבר טז, א, ובכ"מ.

"מאמינים בני מאמינים"⁵, כן הוא גם בנוגע ליראת־שמים. שישנה בטבע נפשו של כאו"א מישראל, וזאת — ללא ענין של עבודה כלל, כי אם באופן של ירושה מאבותינו⁶, ובלשון המשנה⁷: "האב זוכה לבן כו".

וענין זה הוא פס"ד מפורש בדברי הרמב"ם⁸:

"מי שתקפו יצרו הרע לבטל מצוה או לעשות עבירה, והוכה עד שעשה דבר שחייב לעשותו או עד שנתרחק מדבר האסור לעשותו, אין זה אנוס ממנו... מאחר שהוא רוצה להיות מישראל, ורוצה הוא לעשות את כל המצוות ולהתרחק מן העבירות, ויצרו הוא שתקפו, וכיון שהוכה עד שתשש יצרו ואמר רוצה אני... (קרינן ביה) לרצונו".

כלומר: גם בנוגע ליהודי שנמצא במעמד ומצב שצריכים להכותו כדי שיעשה מצוה או כדי שיתרחק מעשיית עבירה — פוסק הרמב"ם שרצונו האמיתי והפנימי "לעשות את כל המצוות ולהתרחק מן העבירות", שזהו תוכן הענין דיראת־שמים.

והרי פשוט שאי־אפשר לומר על יהודי שנמצא במעמד ומצב הנ"ל שהגיע לידי יראת־שמים זו ע"י העבודה דלימוד התורה... אלא ודאי וזהו יראת־שמים שיש בו מצד טבע תולדתו.

אמנם, יראת שמים זו (שמצד טבע תולדתו) יכולה להשאר בהעלם, ועבודתו של יהודי היא — לגלותה מן ההעלם אל הגילוי, שאז מביאה לידי קיום התומ"צ בפועל ממש. ובלשון הכתוב⁹: "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה'", וכתוצאה מזה — "ללכת בכל דרכיו גו' לשמור את מצוות ה' ואת חוקותיו", היינו, "יראה המביאה לקיום מצוותיו ית' בסוד מרע ועשה טוב"¹⁰.

[בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: לכאורה, זהו גם הפירוש בדברי הגמרא¹¹ בנוגע לענין היראה, ש"לגבי משה מילתא זוטרתא היא", ומוכן, שמפני היותו מנהיג ישראל — השפיע והמשיך את ענין היראה לכל בניו באופן ד"מילתא זוטרתא", היינו, שגם אצלם יהי' ענין היראה בטבע תולדתם, שאז שייך לומר שזוהי "מילתא זוטרתא".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בגמרא מדובר אודות העבודה בענין היראה, היינו, לגלות את ענין היראה, ולא אודות היראה הטבעית שמצד טבע תולדתו של יהודי, וכמודגש בלשון הכתוב⁹: "מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה גו'". — שכן, בנוגע ליראה שמצד טבע תולדתו אין צורך (ולא שייך) לדרוש זאת, כי אם בנוגע לעבודה בענין היראה, להביאה מן ההעלם אל הגילוי.

(5) שבת צו. א. (6) ראה תניא פי"ח. (7) עדות פי"ב מ"ט. (א) ספ"ב מהל' גירושין. (9) עקב י. יב"ג. (10) תניא פמ"ב (ס. סע"ב). (11) ברכות לג. ב.

זאת ועוד: בלשון "מילתא זוטרתא היא" מודגש כבר שאין זה ענין הקשור עם טבע תולדתו, כי — כאשר מדברים על ענין היראה בלשון "מילתא", הרי זה מורה שזהו ענין בפ"ע ממציאותו של האדם, היינו, שישנה מציאותו של האדם (משה רבינו), וישנה המציאות ד"מילתא" — יראה (אלא שזוהי "מילתא זוטרתא"): ואילו כאשר מדברים אודות ענין שמצד טבע תולדתו — אין זו "מילתא", כי אם חלק ממציאותו של האדם: מציאותו הגשמית של האדם היא — רמ"ח אברים ושס"ה גידים, ומציאותו הרוחנית — אמונה ויראת-שמים, ואין זה "מילתא" בפ"ע.

אלא ודאי הכוונה בזה היא — לעבודה לגלות את ענין היראה, כדי שתביא לידי קיום התומ"צ בפועל ("לשמור את מצוות ה' ואת חוקותיו"), שעבודה זו היא "מילתא זוטרתא" אצל משה רבינו, ועל ידו — גם אצל כאור"א מישראל¹²].

והנה, יראה הנ"ל — קודמת לעבודה דתומ"צ, שהרי תכליתה להביא לידי קיום התומ"צ בפועל, כנ"ל.

וכן הוא סדר הדברים בפשטות: לפני לימוד התורה מכרכים ברכת התורה — "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו... נותן התורה", והרי הזכרת שמו של הקב"ה, נותן התורה, ענינה — יראת-שמים, ורק לאחר הקדמה זו יכול להיות הענין דלימוד התורה.

ונוסף לזה, ישנה היראה הבאה לאחר העבודה דלימוד התורה — "אם אין חכמה אין יראה", ולא עוד אלא שתכלית כל התומ"צ הוא — להביא לידי יראה זו, כמ"ש "ויצונו ה' את כל החוקים האלה (כדי) ליראה את ה'"¹³.

כן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: בקשר להמדובר אודות הענין דיראת-שמים, ישנו סיפור מעניין מהרה"צ ר' דוד מלעלוב.

פעם נסע הרה"צ ר' דוד מלעלוב יחד עם ה"יהודי הקדוש" והרה"צ ר' יצחק מווארקין. בדרכם עברו דרך כפר שדרו בו יהודים, ור' דוד ירד מהעגלה לבקר את היהודים שדרו בכפר זה — כדרכו בקודש, שכאשר ה' עובר בדרכו בכפר שדרו בו יהודים, ה' מוכרח לעצור כדי לבקר את יהודי המקום. כאשר חזר ר' דוד לעגלה — לאחר שהשתהה בכפר משך זמן רב — שאלוהו היהודי הקדוש והרה"צ ר' יצחק מווארקין: מדוע השתהה זמן רב כל כך? והשיב להם, שביקר אצל יהודי שלמד ממנו יראת-שמים, וסיפר להם, שביקר אצל קצב יהודי, ושמע איך שהקצב מדבר עם אביו אודות איש פלוני, כאמרו שאילו לא ה' מפתח מהקב"ה ה' הורגו (רחמנא ליצלן)!...! כאשר ראיתי — סיים ר' דוד

(12) תניא רפמ"ב. (13) תניא ספכ"ג.

יג"ל

.. זאת ועוד: בלשון "מילתא זוטרתא היא" מודגש כבר שאין זה ענין הקשור עם טבע תולדתו ..
 .. כדרכו בקודש, שכאשר ה' עובר בדרכו בכפר שדרו בו יהודים, ה' מוכרח רגיל לעצור כדי לבקר את יהודי המקום ..

את דבריו — יהודי שמפחד מהקב"ה ביראת־שמים כזו, לא יכולתי להפרד ממנו!

*

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: על הפסוק "וידרו אוחות בעקב עשו" שכפרשת השבוע¹⁴ — אמר פעם אאמו"ר: לכאורה אינו מובן, לשם מה היתה הפעולה ד"ידרו אוחות בעקב עשו" כאשר בפועל לא הועיל הדבר מאומה? אלא מכאן יש ללמוד, שכאשר לוחמים עם הרע — עשו — אין לעשות שום חשבונות אם הפעולה תצליח אם לאו, יהודי צריך לעשות את התלוי בו, ובכל אופן — כאשר עושים, בודאי מצליחים לפעול, אלא שלפעמים רואים את הדבר בגילוי לאחרי כמה שנים. וכבדו"ד — שכעבור כו"כ שנים קיבל יעקב אבינו את הבכורה, שענין זה ה"י כתוצאה מהפעולה ד"ידרו אוחות בעקב עשו". כ"ק אדמו"ר שליט"א: יש להביא הוכחה ודוגמא לדבר — מהענין בדריקת וביעור חמץ, שענינו בעבודת האדם¹⁵ — בדריקת וביעור הרע: לפני בדריקת חמץ מברכים: "אשר קדשנו במצוותיו וצונונו על ביעור חמץ", וטעם הדבר — "לפי שאין בדריקה תכלית המצוה, שהרי מי שבדק ולא ביער את החמץ שמצא בדריקה, לא עשה ולא כלום"¹⁶, אלא תכלית המצוה היא — "ביעור חמץ".

ואעפ"כ, "אם יבדוק הבדוק ולא ימצא שום חמץ בבדיקתו... לא בירך לבטלה, שכך היא המצוה לבדוק חמץ ולחפש אחריו שמה ימצא ממנו מאומה, ואם לא מצא אין בכך כלום, וכבר קיים המצוה כתיקונה"¹⁷.

[אמנם, ע"פ קבלה נהגו להניח עשרה פתיתי חמץ¹⁸, כלומר, שמשתדלים שאכן ימצאו חמץ בבדיקה ויבערוהו, ולא עוד אלא שמדייקים שיהי' חמץ קשה, המורה על ענין החמץ כפי שהוא בתקפו [הטעם הפשוט לכך הוא "שמה יתפרר ממנו מעט וישאר ממנו בבית"¹⁷, אבל אעפ"כ, בפועל ממש ישנו "חמץ קשה", לא רק משקה של חמץ, או תערובת חמץ, כי אם חמץ קשה דוקא, המורה על התוקף שבדבר], ומדייקים להניח עשרה פתיתים דוקא — מספר שלם כו"כ¹⁹: אבל ~~הוא~~ כאמור, ע"פ קבלה, אבל "מעיקר הדין — א"צ כלל להניח פתיתים הללו קודם בדריקה, שאף אם יבדוק הבדוק ולא ימצא שום חמץ בבדיקתו... לא בירך לבטלה כו"¹⁷, כנ"ל].

וגם כזה רואים נקודה הנ"ל — שיהודי צריך לעשות מה שתובעים ממנו.

14. תולדות כה, כו. 15. ראה לקו"ת צו ד"ה ששת ימים (הא) פ"ג, שה"ש ד"ד, ר' וואלף, ד' לקו"ת חכ"ב ע' 269 ושי"ב. 16. שריע אדה"ז ארי"ת רסת"ב. 17. שם פ"א. 18. משנת חסידים, סי' הארז"ל — הובא בהגש"פ עם לקו"ת טעמים ומנהגים (הוצאת קה"ת) בחתלתו. 19. ראה ראב"ע לשמות ג, טו. פרנס שי"ב.

X

18* זהו

18* קשה
 3 עשרה פתיתים
 "א"צ כלל להניח פתיתים הללו קודם בדריקה, שאף אם יבדוק הבדוק ולא ימצא שום חמץ בבדיקתו... לא בירך לבטלה כו"¹⁷, כנ"ל.

.. אין לעשות שום חשבונות אם הפעולה תצליח אם לאו ..
 .. ומדייקים להניח עשרה פתיתים דוקא - מספר שלם כו'; אבל כל זה זהו^{18*}, כאמור, ע"פ קבלה ..

18* בסידורו דאדה"ז ד"להניח פתיתי חמץ קשה" זהו המנהג, ורק הפרט ד"עשרה פתיתין" הוא ע"פ הקבלה.

ובנדר"ד — "לכדוק כו' ולחפש כו'". ובנוגע לתוצאות הדבר, אם ימצא אם לאו — הרי זה ענין בפ"ע, ענין שנותנים מלמעלה, וכיו"ב.

*

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ידוע²⁰ המנהג המקובל בשמו של אדמו"ר הזקן — כפי שנתפרסם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר — ללמוד בכל יום חלק מפרשת השבוע השייך ליום זה, כלומר, ביום ראשון — מהתחלת הסדרה עד שני, ביום שני — משני עד שלישי, כך שבמשך שבועת ימי השבוע לומדים את כל הפרשה כפי שמתחלקת לשבעה חלקים, ולימוד זה צריך להיות באופן של הוראה ולימוד בנוגע לעניני העבודה דיום זה.

ובהתאם לכך — יש להתעכב על הוראה ולימוד מחלק הפרשה דיום זה — משני עד שלישי בפ' תולדות:

בסיום וחזותם חלק הפרשה דיום זה נאמר: "ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו ה' ²¹ כלומר, אף שהיתה "הארץ קשה והשנה קשה" (כפירוש רש"י), מ"מ, "וימצא... מאה שערים".

ובכתוב זה יש תמיהה: מדוע נאמר "ויברכהו ה'" בסיום הפסוק — הרי ברכת ה' היא הסיבה לכך ש"וימצא גו' מאה שערים" ("בארץ ההיא בשנה ההיא"), וא"כ, הול"ל "ויזרע יצחק בארץ ההיא ויברכהו ה' (ואז) וימצא בשנה ההיא מאה שערים"?

ויש לומר — א' הביאורים בזה — ש"ויברכהו ה'" הוא ענין בפ"ע, בהוספה לכך ש"וימצא גו' מאה שערים":

כאשר יהודי מקיים את ציווי הקב"ה "שש שנים תזרע שדך"²² — מגיע לו שכר שימצא "מאה שערים". ומה שנמצא בארץ קשה ובשנה קשה — אין זה מעניין אותו כלל! הקב"ה צוה עליו לזרוע את השדה (מכיון שהשנה אינה שנת השמיטה) — אזי הולך הוא וזרוע את שדהו, ומכיון שקיים את ציווי הקב"ה — מגיע לו (מצד עבודתו) "מאה שערים".

ולאח"ז ישנו ענין נוסף — "ויברכהו ה'". היינו, שמלבד ה"מאה שערים" שמקבל מצד עבודתו ויגיעתו, מקבל הוא תוספת ברכה שבאין ערוך לגבי מה שמגיע לו מצד עבודתו ויגיעתו.

ועפ"ז מובן המשך הכתוב "ויגדל האיש וילך הלוך וגדול עד כי גדל מאד"²³ — מכיון שנמשכה לו תוספת ברכה שאינה לפי ערך עבודתו ויגיעתו כלל, שזהו הענין ד"ויברכהו ה'".

(20) "היום יום" — ב' חשוון סה"ש תשי"ב סי"ע ע"ו ואל"ך. (21) פרשתנו כו"ב. (22) ר"פ בהר"ב, (23) פרשתנו שם, יג.

ויזרע יצחק בארץ ההיא

21*
מאה שערים
הוא ענין בפ"ע

ובכתוב זה יש תמיהה; מדוע נאמר ..

.. וא"כ, הול"ל "ויזרע יצחק בארץ ההיא ויברכהו ה' (ואז ועי"ז) וימצא בשנה ההיא מאה שערים"?

ויש לומר - א' הביאורים בזה*⁽²¹⁾ .. [תחלה ציין את הערה *21] לאחר תיבת "תמיהה", ומחזק זאת וציין לאחר התיבות "א' הביאורים בזה", ככפנים]

(21*) ראה ספורנו, אוה"ח ועוד.

ובלשון החסידות²¹: יש אתעדל"ע שנמשכת ע"י אתעדל"ת דעבודת האדם — ע"ד הענין ד"מאה שערים" שמגיע לו מצד עבודתו ויגיעתו; וישנה אתעדל"ע שלמעלה מהאתעדל"ע הנפעלת ע"י אתעדל"ת, עד שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל — בדוגמת הענין ד"ויברכהו ה'", תוספת ברכה שאינה בערך כלל לעבודתו. אמנם, גם אתעדל"ע זו "אינה שורה ומתגלה אלא כשיש שלימות במעשה התחוננים, שכבר נשפע עליהם אתעדל"ע שלפי ערך אתעדל"ת, אזי שורה ומתגלה ג"כ אתעדל"ע שלמעלה מעלה מערך אתעדל"ת כלל".

*

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: בהמשך להמוזכר אודות ענין הברכה — יש פתגם מהרה"צ ר' משה מלעלוב כביאור החילוק שבין ברכה להצלחה: הצלחה היא בדרך הטבע, וברכה — למעלה מדרך הטבע. ולכן, בחוץ-לארץ שייך רק ענין של הצלחה שבדרך הטבע, ואילו ענין הברכה שלמעלה מדרך הטבע — שייך בארץ ישראל בלבד. אמנם, ד' אמותיו של צדיק הם בחינת ארץ ישראל, ולכן, שייך שם גם ענין הברכה שלמעלה מדרך הטבע.

ומדייק ענין זה משינוי לשון הכתובים גבי יוסף הצדיק: כתיב²⁵ "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח... וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו" — ענין ההצלחה, ובהמשך הענין²⁶: "ויפקידהו על ביתו גו' ויהי מאז הפקיד אותו בביתו ועל כל אשר לו ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף" — ענין הברכה. והביאור כשינוי לשון הכתובים — ע"פ האמור לעיל:

כאשר יוסף ה' בחוץ לארץ, ברשותו של אדוניו המצרי, "בכית אדוניו המצרי"²⁷ — ה' יכול להיות רק ענין של הצלחה שבדרך הטבע; משא"כ לאחר ש"הפקיד אותו בביתו ועל כל אשר לו", היינו, כאשר יוסף נעשה בעה"ב — הרי מכיון שהבית נעשה ד' אמותיו של צדיק, בחינת ארץ ישראל, אזי "ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף", שנמשכה בחי' הברכה שלמעלה מדרך הטבע.

כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה לאלו מהאורחים שדרים בחוץ-לארץ, ואמר: מכיון שנמצאים אתם בחוץ-לארץ, צריכים אתם להשתדל שיהי' לכם הן ענין ההצלחה והן ענין הברכה!

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: כאשר אין היסח-הדעת מארץ ישראל — אזי ישנו גם ענין הברכה השייך לארץ ישראל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אבל הכוונה היא שענין ההצלחה והברכה יבואו בפועל ממש, שיוכלו לממש זאת בידים, ובפשטות — טוב הנראה והנגלה.

*

24) לקו"ת שה"ש כד, א. 25) וישב לט, כ"ג. 26) שם, ד"ה. 27) שם, כ.

.. תוספת ברכה שאינה בערך כלל לעבודתו ..

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה שהזכרתם לעיל אודות מעלת ענין הברכה לגבי ענין ההצלחה, שהצלחה היא בדרך הטבע וברכה היא למעלה מהטבע – הוא אצלי דבר פלא, מכיון שבכמה מקומות משמע להפך, שענין ההצלחה הוא למעלה מענין הברכה:

בענין הברכה – מבואר בדרושי חסידות²⁸ ש"ברכה" היא מלשון המשכה, כלשון המשנה²⁹: "המכריך את הגפן", שפירושו – שממשיכים א' מענפי הגפן למטה בארץ, כלומר, עצם הדבר ישנו כבר, אלא שצריכים לגלות ולהמשיך את הדבר משרשו ומקורו, מן ההעלם אל הגילוי.

ועפ"ז מובן מה שמצינו בכרכת יעקב לבני יוסף, שכאשר יעקב שת את יד ימינו על ראש אפרים, ויוסף אמר לו "לא כן אבי כי זה (מנשה) הבכור שים ימינך על ראשו"³⁰, השיב לו יעקב: "ידעתי בני ידעתי גם הוא יהי לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו גו"³¹ – דלכאורה, אינו מובן:

מהו תוכן המענה של יעקב ליוסף – הרי יוסף אומר "מילתא בטעמא", שמכיון שמנשה הוא הבכור, ובכור נוטל "פי שנים"³², ראוי שיעקב שים יד ימינו על ראש מנשה, וא"כ, מה משיב לו יעקב ש"אחיו הקטן יגדל ממנו" – הרי ביכלתו לברך את מנשה (הבכור) שיגדל עוד מאפרים?!

ומבאר אדמו"ר הזקן³³ – שברכה ענינה המשכה משרשו ומקורו בלבד, כלומר, ברכה אינה פועלת דבר חדש, כי אם המשכה וגילוי משרשו ומקורו, ולכן, מכיון שיעקב ראה ששרשו של אפרים נעלה יותר משרשו של מנשה, הרי לא שייך שתהי' הברכה באופן אחר.

ולעומת זאת, בנוגע לענין ההצלחה – מבואר בדרושי אדמו"ר הצ"צ³⁴ בביאור הענין "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח", ש"הצלחה הוא ענין מול, כמו שקורין איש מוצלח, בר מזל", וממשיך לבאר ש"מזל" הו"ע הכתר, כלומר, למעלה מסדר השתלשלות.

ומזה מוכח שהצלחה היא למעלה מברכה, כי: ברכה ענינה המשכה משרש ומקור בלבד – שמזה גופא מוכח שזהו ענין השייך לדרך הטבע, משא"כ הצלחה – בחי' הכתר, שלמעלה מסדר השתלשלות, למעלה מדרך הטבע³⁵.

וכן הוא בפשטות – בלשון העולם ("מילתא דאמרי אינשי"³⁶): כאשר אומרים שאדם פלוני הוא "א' געבענטשטער מענטש" – הרי זה דבר ע"ד

(28) תו"א מקץ לו ג' ובכ"מ. (29) בלאים רפ"ו. (30) רח"מ, יח. (31) שם, יט. (32) הצאכא, יז. (33) לקו"ת ראה יט. א' ד"ה כה תכרכו (הב' תרכ"ו וסה"מ תרכ"ז ע' קנב), לקו"ש ח"י ע' 34. ושי"ג (34) אזה"ת וישב רעה, א. (35) ראה גם המשך תעריכ ח"י ע' איק"קג – הובא ותבאר בלקו"ש ח"י ע' 30 הערה א ע' 184 ואילך. (36) ראה ב"ק צב, א ואילך.

א' געבענטשטער מענטש
א' דכתיב כו'.

.. הוא אצלי דבר פלא, מכיון שבכמה מקומות משמע להפך, שענין ההצלחה הוא למעלה מענין הברכה:

.. מבואר בדרושי אדמו"ר הצ"צ בביאור הענין הנ"ל ד"ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח" .. וכן הוא בפשטות – בלשון העולם ..

הערות: (36) ראה ב"ק צב, א ואילך. : מנה"מ דאמרי אינשי כו' א"ל דכתיב כו'.

הרגיל, משא"כ כאשר אומרים שאדם פלוני הוא "איש מוצלח" ("אג גליקלעכער מענטש") — הרי זה דבר שאינו ע"ד הרגיל. וכך מפרש ה"מלמד" לבן חמש למקרא שלומד את הפסוק "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח" ע"פ פשוטו של מקרא נדרך הלימוד של רש"י — "איך קאָך זיך דאָך" בלימוד פירוש רש"י — שכותב³⁷ "אני לא באתי אלא לפשוטו של מקרא" — שזהו ענין בלתי רגיל כו'.
 בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: גם בנוגע לענין הגילוי מן ההעלם יש מעלה מיוחדת בארץ ישראל — להיותה "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³⁸.

*

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: בהמשך להמדובר אודות ארץ ישראל וחזון לארץ — הרי בחזון לארץ ההעלם וההסתור גדול יותר מאשר בארץ ישראל, ולכן, הרושה עבודה באופן שלמעלה מדרך הטבע.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: עבודה שלמעלה מדרך הטבע היא בכלל דבר טוב ("אג גלייכע זאך"). לשם מה צריכים להיות קשורים עם הגבלות הטבע — כאשר ישנה אפשרות להתעלות מהגבלות הטבע!

ואין כל פלא בכך שיהודי יכול להתעלות מהגבלות הטבע — שהרי כל מציאותו של עם ישראל קשורה עם הנהגה שלמעלה מהטבע:

לידתו של יצחק ("כי ביצחק יקרא לך זרע"³⁹) — אודותה נזכר בהתחלת פרשתנו: "ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק" — היתה באופן שלמעלה מהטבע.

ובזה מודגש החילוק שבין יצחק לישמעאל — באופן לידתם (עוד לפני שגדלו):

לידת ישמעאל היתה בדרך הטבע — לא מבעי מצד הגר, אלא אפילו מצד אברהם, שהי' בן פ"ו שנה בלדת הגר את ישמעאל⁴⁰, ולא הי' צורך בנס מיוחד שיוכל להוליד. — מצינו אמנם ברכה של המלאך להגר: "הנך הרה ויולדת בן גו'⁴¹" (וכן לאחריו כן היתה הברכה "ולישמעאל שמעתיק וגו'"⁴²). אבל לא מצינו ~~שם~~ ענין שלמעלה מדרך הטבע.

משא"כ בנוגע ללידת יצחק — הרי כל הענין לא הי' אלא בדרך נס, הן מצד שרה והן מצד אברהם, כמסופר בפשטות הכתובים⁴³ אודות גודל תמיהתה של שרה בשמעה מפי המלאך את הבשורה אודות לידת יצחק⁴⁴, וזאת — נוסף

(17) בראשית ג, ח, שם, כד, ועוד, (38) עקב יא, יב, (39) וירא כא, יב, (40) לך לך טו, טז (41) שם, יא, (42) שם יז, כ, (43) וירא יח, יב, (44) ראה גם שיחת ש"פ חיי שרה ס"ט

.. מצינו אמנם ברכה של המלאך להגר . .
 .. אבל לא מצינו שום ענין שלמעלה מדרך הטבע . .

לעצם הכשורה ע"י מלאך דוקא, וכזה גופא — היתה כשורת המלאך קשורה עם המעלה דהכנסת אורחים שגדולה מהקבלת פני שכניה⁴⁵.

וחילוק זה מצינו גם בנוגע לענין המילה⁴⁶ — שישמעאל נימול בהיותו בן י"ג שנה⁴⁷, ויצחק נימול בהיותו בן שמונת ימים⁴⁸:

"מילה — סכנת נפש היא"⁴⁹, ולכן, בנוגע למצות מילה מדגיש הרמב"ם⁵⁰ "סכנת נפשות דוחה את הכל" (אף שכבר פסק כן בהלכות שלפנ"ז⁵¹), ומוסיף: "ואפשר למול לאחר זמן, ואי אפשר להחזיר נפש אחת מישראל לעולם"⁵².

ומוכן, שבגיל שמונה ימים הסכנה היא גדולה יותר — שבטעם מצות מילה לשמונה ימים כותב הרמב"ם כמורה נבוכים⁵³ ש"כשילוד הוא חלוש מאד בתכלית... עד סוף שבועה ימים", ומכיון שכן, שככל שיגדל יותר — נתחזק כחו יותר לסבול את ענין המילה, ולכן, גם בנוגע ליום השמיני ישנם כו"כ עניני זהירות בנוגע לבריאות הגוף של התינוק כו'.

ונמצא, שפעולת המילה בגיל שמונת ימים, כפי שהי' אצל יצחק, היא באופן של נס — למעלה מדרך הטבע — ביחס לפעולת המילה בגיל י"ג שנה, כפי שהי' אצל ישמעאל.

וכמו כן היתה כללות הנהגתו של יצחק במשך כל ימי חייו באופן שלמעלה מהטבע — שהרי יצחק הי' "עולה תמימה" [ולכן, במשך כל ימיו לא יצא מארץ ישראל, כמ"ש בפרש"י על הפסוק⁵⁴ "אל תרד מצרימה... גור בארץ הזאת": "אתה עולה תמימה, אין חוצה לארץ כדאי לך", בדוגמת "עולה תמימה (ש) אם יצאת חוץ לקלעים היא נפסלת"⁵⁵], שענינה — כולה לה', ולא כשאר קרבנות שיש חלק גם לכהנים, ועד לקרבן שלמים שיש חלק אפילו לבעלים, וענינו בעבודה הרוחנית — עבודה באופן שלמעלה ממציות העולם, למעלה מהטבע.

והנה, ידוע שאצל כל א' מהאבות הי' חידוש מיוחד, וממנו נמשך הדבר לכל בניי, וחידושו המיוחד של יצחק — הנהגה שלמעלה מהטבע:

בנוגע לענין המילה — הרי יצחק "התחיל במילה תחלה לשמונה"⁵⁶ (שהרי אברהם אינו נימול בהיותו בן צ"ט שנה⁵⁷).

ובנוגע לענין ד"עולה תמימה" — הרי: אברהם הי' ריבוי שנים בחוץ

45) שבת קכז, א. שבועות לה, ב. רמב"ם הל' אכל פי"ד ה"ב, 46) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 19 ואילך. 47) לך לך יז, כה, 48) וירא כא, ד, 49) תנחומא לך לך טו, 50) הל' מילה ספ"א 51) הל' יסוה"ת רפ"ה, 52) ראה לקו"ש ח"ה ע' 146 הע' 32, 53) ח"ג פמ"ט (קרוכ לסופו), 54) פרשתנו כו, ביג, 55) ב"ר פס"ד, ג, וראה לקו"ש חט"ו ע' 200 ואילך, 56) תנחומא שמות ד, וראה לקו"ש וירא תשד"מ הערות 11-2, ושי"ג, 57) לך לך שם, כד.

לארץ, שכן, רק בהיותו בן ע"ה יצא מחרן⁵⁸ וכו'. יעקב אבינו חי' עשרים שנה בבית לבן⁵⁹ וכו'. ואילו יצחק – הוא היחיד מכל האבות שמעולם לא יצא מארץ ישראל, "עולה תמימה".

ומכל זה מובן – כאמור – שכללות ההנהגה באופן שלמעלה מדרך הטבע אינה בכחינת חידוש אצל בניי, מכיון שמקבלים זאת בירושה מעבודתו של יצחק.

*

בהמשך להמדובר אודות המעלות דארץ ישראל לגבי חוץ לארץ – נסב הדיבור ע"ד מעלתה המיוחדת של חברון:

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: בספר לקוטי דברי דוד ישנו מכתב מהרה"צ ר' דוד מלעלוב, אודות חשקו לקנות נחלה בחברון, וכותב שם ששמע מפי הרב שמעון מנשה, רבה של חברון, ששמע בשם אדמו"ר האמצעי (כנו של בעל התניא), שישנה קבלה בשם הרדכ"ז שכל מי שיש לו אחוזת נחלה בעיה"ק חברון יהי' ניצול מחיבוט הקבר⁶⁰.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הרב שמעון מנשה חי' רבם של עדת החסידים בחברון, שהתיישבו שם ע"פ הוראתו של אדמו"ר האמצעי לייסד ישוב חב"די בחברון, ועמד גם בראש כולל-חב"ד שם. על ידו נתפרסמו כו"כ מכתבים של אדמו"ר האמצעי שכתב לישוב החב"די בחברון, מכתבים שבהם מבאר את גודל מעלתה של חברון, ולכן השתדל גם לקנות אחוזת נחלה בחברון כו' (כו"כ ממכתבים אלו – נמצאו באוצרו של כ"ק מו"ח אדמו"ר). וכא' המכתבים (שכבר נדפס⁶¹) מצינו דבר פלא אודות מעלתה של חברון – שכל התפלות עולות למעלה דרך חברון.

הפלא שבדבר – מכיון שישנו פס"ד מפורש בשו"ע⁶² בנוגע לתפלה: "חי' עומד בח"ל יחזיר פניו כנגד ארץ ישראל, שנאמר⁶³ והתפללו אליך דרך ארצם... חי' עומד בארץ ישראל יחזיר פניו כנגד ירושלים, שנאמר⁶⁴ והתפללו אל ה' דרך העיר אשר בחרת... חי' עומד בירושלים יחזיר פניו כנגד למקדש, שנאמר⁶⁵ והתפללו אל הבית הזה".

[בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: אולי יש חילוק בין זמן הבית לזמן הזה – שבזמן הבית היו התפלות עולות דרך ירושלים ובית המקדש, ובזמן הזה עולות התפלת דרך חברון.]

58) שם יב, ד, 59) יצא לא, מא, 60) ראה גם אגרות-קודש אדמו"ר האמצעי ע' תק, 61) אגרות-קודש שם ע' שז, 62) אור"ח רסצ"ד, 63) מ"א ח, מח, 64) שם, מד, 65) דה"ב ה, לג.

.. ועמד גם בראש כולל-חב"ד שם..

(א)

כ"ק אדמו"ר שליט"א: פס"ד השו"ע הוא בנוגע לזמן הזה, וכן נוהגים בפועל ממש כיום – לא רק בחוץ לארץ, ששם אפשר לומר שהחזרת הפנים כנגד א"י היא באופן כללי, אלא גם בארץ ישראל, שבעת התפלה מחזירים את הפנים כנגד ירושלים דוקא, ולא כנגד חברון, ובהדגשה יתירה – אצל אלו שנמצאים בין ירושלים לחברון, שבעת התפלה פניהם לירושלים ואחוריהם לחברון!].

ולתרין סתירה זו, יש לומר – בדוחק עכ"פ – שהתפלות באות תחלה לחברון, ומשם – לירושלים (ואי-אפשר לומר להיפך, שבאות לירושלים ומשם לחברון, שהרי קדושת ירושלים היא למעלה מכל שאר חלקי ארץ ישראל⁶⁶, כולל – חברון, צפת וטבריה, ולכן לא מסתבר שהתפלות יצאו מירושלים לחברון), ומירושלים ובית המקדש עולות התפלות למעלה.

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: הרה"צ ר' דוד מלעלוב הי' אומר שבליל שבת נמצאים האבות אצל הכותל המערבי. – פעם רצו לנסוע מירושלים לחברון כדי לשהות שם בשבת, ולא הסכים ר' דוד, באמרו שבליל שבת נמצאים האבות בירושלים, אצל הכותל המערבי.

והוסיף: מצינו שגם כלב הלך להתפלל בחברון⁶⁷, אף שהי' יכול ללכת להתפלל בהר המוריה שכירושלים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בנוגע לכלב – אפשר לומר בפשטות, שירושלים לא היתה בדרכס של המרגלים, שהרי נאמר "ויעלו כנגב"⁶⁸, ומשם "הלכו בגבולי" באורך וברוחב כמין גאם כו"⁶⁹, כך שירושלים לא היתה בדרכס (להיותה באמצע ארץ ישראל), משא"כ חברון, ועוד: ההליכה לחברון דוקא היתה מפני המעלה והסגולה המיוחדת שבהשתטחות על קברי אבות, שענין זה לא הי' אלא בחברון דוקא.

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: אדמו"רי בית לעלוב היו נוהגים להשתטח על קברי האבות בחברון ד' פעמים בשנה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: האם היו זמנים קבועים לכך?

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: כן, בשלשת ימי הגבלה, ובחודש אלול, ועוד.

*

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: בין הערים המיוחדות שבארץ ישראל יש מעלה מיוחדת לעיר צפת. הרה"צ ר' דוד מלעלוב הי' אומר בשם הרח"ו שכל מי שגר בעיה"ק צפת מתנהגים עמו מן השמים כ"ג מדה"ר.

⁶⁶ ראה רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ז הי"ד – מכלים פ"א מ"ח. ⁶⁷ סוטה לר. כ. הובא בפרש"י עה"ת שלח יג. כב. ⁶⁸ שלח שם. ⁶⁹ פרש"י שם, כא.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ענין זה נדפס בספר חסד לאברהם⁷⁰ (תלמידים של הרמ"ק והאריז"ל).

צפת היא בין ד' ערי הקודש שבארץ ישראל גופא. ומעלה מיוחדת בצפת⁷¹ — שבה היתה התגלות יתירה דחכמת התורה: נגלה דתורה — כידוע שהבית יוסף סיים את חיבור השולחן-ערוך (הוראה לכל בני" עד סוף כל הדורות) בעיר צפת⁷² (או סמוך לצפת — "בכפר ביריא שבגליל העליון"⁷³), ועאכו"כ נסתר דתורה — שהתחלת הגילוי דחכמת הסוד והקבלה ע"י האריז"ל (ותלמידיו אחריו) היתה בצפת.

ומפני גודל מעלתה של צפת — הי' גם שם (כמו בחברון) ישוב חב"די, עוד בזמנו של אדמו"ר הצ"צ, ויש שם גם בית-כנסת חב"די שנבנת עוד בתקופה ההיא. ולפנ"ז — היו שם תלמידי הבעש"ט והמגיד כו'.

בן האדמו"ר מלעלוב שליט"א: צפת היא גם אחת מערי מקלט⁷⁴ — כמו חברון.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בנוגע לחברון — מפורש בתנ"ך⁷⁵ שהיתה בין ששת ערי המקלט, משא"כ בנוגע לצפת, אא"כ היתה בין מ"ב הערים שניתנו ללויים, שגם הם היו קולטים⁷⁶.

ולהעיר גם מהשק"ט⁷⁷ אודות דינה של צפת בנוגע לקריאת המגילה — אם היא מוקפת חומה מימות יהושע בן נון.

[בני האדמו"ר מלעלוב שליט"א ביקשו להשאר עם כ"ק אדמו"ר שליט"א ביחידות, כעבור שעה לערך יצאו האורחים שליט"א, וכ"ק אדמו"ר שליט"א ליווה אותם עד פתח חדרו הק'.]

70 מעין שלישי נהר יג. 71 ראה גם לקו"ש חיו"ז ס"ע 515 ואילך. 72 כלשון הבי"ב בסיום חיו"ד סיום חאה"ע דשו"ע (דפוס ראשון). 73 חלק אר"ח — לשון הבי"ב בסיום חלק אר"ח (דפוס ראשון). 74 ראה חסד לאברהם שם. 75 יהושע כ. ז. וראה מכות ט. סע"ב. כ"ב קכב. כ. — נתבאר בארוכה בלקו"ש חיי שרה ש.ז. ס"ב ואילך. 76 רמב"ם הל' רועה ושמירת נפש פ"ח ה"ט — ממכות י. א. 77 ראה כף החיים אר"ח סתרפ"ח סק"י"כג. וש"נ.

.. ויש שם גם בית-כנסת חב"די שנבנה (כמדומני)
עוד בתקופה ההיא ..

כ"ק האדמו"ר הרה"ק רבי משה מרדכי בידרמן זצ"ל מלעלוב

הקודש ושמע ממנו מאמר חסידות), עמד תמיד בקשר של ידידות עם ליובאוויטש, ושלה את בניו ללמוד בישיבת חב"ד בתל אביב (שמותיהם מופיעים בספר התמימים ח"א ע' שנט).

עם הסתלקות הרבי הרי"צ, היה מגדולי המעריצים את כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א בצורה מופלאה, כאשר יעידו הסיפורים הבאים:

שמעתי בעצמי (מספר הרב ולפא) מפיו של הרב יעקב זהר שי' מבני ברק בשנת תשי"ב: "למדתי בישיבת בית יוסף' נובהרדוק. בישיבה למד אז גם רבי אלטר, בנו של האדמו"ר מלעלוב זצ"ל. יום אחד הוא נכנס לבית המדרש והתחיל לספר בהתרגשות גדולה, שאביו האדמו"ר מלעלוב סיפר עכשיו על אדמו"ר אחד שהוכתר לפני שנה בערך בארה"ב, ואמר עליו תוארים מופלגים (מה שלא היה מדרכו לומר על אחרים כלל). בין הדברים קישר האדמו"ר מלעלוב את האדמו"ר החדש מארה"ב עם משיח צדקנו. אני זוכר שהדברים פעלו בי התפעלות גדולה, כי באותה התקופה לא היה לי שום קשר עם חב"ד, ולא שמעתי על הרבי".

ראית פני הרבי -

סגולה בדוקה ליראת שמים"

מספר הגה"ח רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א

נולד בירושלים
שבין החומות
בשנת תרס"ג
לאביו האדמו"ר
הקדוש רבי
שמעון נתן נטע
זצוק"ל, שנסתלק
בצום גדליה תר"צ.

תמונת האדמו"ר מלעלוב זצ"ל

בין הדברים קישר האדמו"ר מלעלוב את האדמו"ר החדש מארה"ב עם משיח צדקנו.

גדל והתחנך על ברכי זקנו המקובל האלקי רבי דוד צבי זצוק"ל שהיה נינו של הרה"ק רבי דוד מלעלוב (מגדולי תלמידיו של הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק ותלמיד חבר של מחותנו החוזה מלובלין זי"ע). כבר בשנתו הט"ו לאחר הסתלקות אביו התבטלו אליו כל גדולי החסידים על אף שהיה בן ז"ך שנים בלבד, אולם הוא סירב להנהיג את העדה ורק כעבור ארבע שנים בפורים תרצ"ד קיבל את האדמו"רות.

נסתלק במוצש"ק כ"ד בטבת תשמ"ז (יום הילולא דאדמו"ר הזקן) לאחר שנהג באדמו"רות במשך כיוכל שנים. חלק מחידושי תורתו נקבצו בספרו "קדושת מרדכי".

"קישר את האדמו"ר החדש עם משיח צדקינו"

הרבי מלעלוב זצוק"ל (שזכה לראות את כ"ק אדמו"ר הרי"צ בהיותו בשנת תרפ"ט בארץ

אפשר לשמוע בקולו את קול חמיו הרבי הריי"צ

עוד מספר אחיו הרה"ח רבי בן ציון גרוסמן שי':

א. לעת זקנותו של האדמו"ר מלעלוב זצ"ל היה חולה מאד וסבל יסורים בכל חלקי גופו. באותה תקופה היתה ראייתו חלשה וקשה היה לו מאד ללמוד מתוך ספר, וגם להרדם לא יכל ולכן הביאו לפניו החסידים קלטות שונות של שיחות מוסר ניגונים חסידיים וכו', אבל כל אלה לא סיפקו את רצונו.

פעם אחת הבאתי לו קלטת של התועודיות מכ"ק אדמו"ר שליט"א ששם יש גם ניגונים ששר בעצמו (כגון "צמאה לך נפשי") וזה גרם לו לשביעות רצון מרובה, ומאז היה שומע קלטות אלו בקביעות ואמר שהניגונים האלו ממש מחיים את נפשו, ותמיד הכיר לי טובה על כך.

ב. מרגלא בפומיה של האדמו"ר מלעלוב, כי אצל הרבי מליובאוויטש רואים דבר מיוחד, שהוא לא רק רבי אלא גם חסיד, כי הוא חסיד אמיתי של חמיו הרבי מוהריי"צ נ"ע. הוא הוסיף שעד כדי כך היא ההתאחדות של הרבי עם חמיו זצוק"ל, עד שכאשר שומעים את הקלטות שבהם מדבר שיחות ומאמרי חסידות "אפשר לשמוע בקולו את חמיו הרבי".

מהרבי שומעים את קול השכינה

בער"ה תשד"מ אמר הרבי מלעלוב להרב

(רבה של מגדל העמק): "כמי שזכה להיות קרוב לכ"ק האדמו"ר מלעלוב זצוק"ל, אני מוכרח לספר מעשה שהיה בביתו:

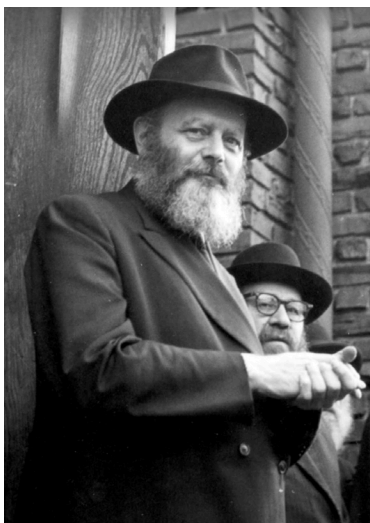
"פעם באה לפניו בחורה צעירה ושאלה בפיה. היא התקרבה ליהדות ע"י אנשי חב"ד והיא מכירה להם ולרבי שליט"א תודה עמוקה על כך. כעת הציעו לפניו שידוך עם בחור תלמיד ישיבה בן תורה, אשר משום מה עומד בתוקף

על כך שבבית שיקימו בע"ה לא תתנוסס תמונה של כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש. ולכן שואלת הבחורה את האדמו"ר מלעלוב: "כיון שאני חדורה בהכרת הטובה לרבי שליט"א, שבזכותו התקרבותי לאור התורה, מאד קשה לי לקבל את התנאי הזה. אבל מאידך, הצעת השידוך נראית מאד טובה בכל שאר הפרטים, ומה עלי לעשות?"

פניו של האדמו"ר מלעלוב הרצינו, והוא אמר לה: "אם לעצתי תשמעי עליך לעזוב לגמרי את השידוך. שכן

ההתנגדות הזו לראיית פניו של הרבי שליט"א מליובאוויטש מהוה הוכחה ברורה כי למרות המסווה החיצוני מדובר באדם שאין בו יראת שמים.

ואולם למרות שאת מתכוונת לנתק את הקשר עמו הרי עלינו לדאוג לו שלא ישאר חלילה ללא יראת ה', לכן תמסרי לו בבקשה שישגי קלטת שבה נשמע הרבי מליובאוויטש שליט"א אומר דברי חסידות או שר "צמאה לך נפשי" ויאזין לזה היטב. זוהי סגולה בדוקה ליראת שמים".

ראית פני הרבי - סגולה בדוקה ליראת שמים

תואר פני הוד כ"ק אד"ש מה"מ

תמונת האדמו"ר מלעלוב ירושלים
זצ"ל רבי אברהם שלמה.

ואף ביקר
כמה פעמים
ב ח צ ר ו ת
קדשנו. ביום
כ"ג מרחשון
תשנ"ב היה
אצל הרבי
ב י ח י ד ו ת
אחר תפלת
המנחה בגן
עדן התחתון.
הערצתו לרבי
ולליובאוויטש

ניכרה היטב מדבריו החמים בחגיגות י"א בניסן
בכפר חב"ד:

י"א ניסן תנש"א: "עיקר כחה של ליובאוויטש
היום שהרימה את כבוד החסידות ולחמה שכח
החסידות יתעלה (וועט שטייגען). ושתורת
הבעש"ט הקדוש תתפרסם בכל העולם. והכחות
הגדולים ביותר הם של ליובאוויטש. יתן השי"ת
שהרבי יאריך ימים ושנים וירוה
נחת מכלל ישראל, ושכלל ישראל
ילך יחד עם הרבי לקבל פני משיח
צדקנו במהרה בימינו אמן".

בכינוס י"א ניסן תשנ"ג הסביר
שמצבו של כ"ק אד"ש מה"מ
הוא ניסיון "על מנת להתגבר
בכח האמונה" ו"הפורש ממנו
כאילו פורש מן החיים.. ובע"ה
נעשה ונצליח, ובקרוב ממש
יוליכנו כ"ק אדמו"ר שליט"א
לגאולה השלימה".

**האדמו"ר רבי שמעון נתן נטע - לעלוב
בני ברק, צפת**

האדמו"ר הגה"צ רבי שמעון נתן נטע זצ"ל נולד
בחדש טבת תרצ"א. בצעירותו כשגרו בתל
אביב למד שם בשיבת 'תומכי תמימים'.

הרה"ח ר' לייבל גרונר מזכירו של כ"ק אד"ש

בנימין רבינוביץ שי' מפ"ת (נכדו של הגה"צ רבי
מנחם נחום מקנטקוזבה) בזה"ל:

א. אצל משה רבינו עליו השלום כתוב שכינה
מדברת מתוך גרונו. מהרבי מליובאוויטש
שליט"א **שומעים את קול השכינה**.

ב. הרבי שליט"א הוא **היחידי** הממלא בשלימות
את השליחות של רבינו הבעל שם טוב.

ג. כוחותיו של הרבי שליט"א הם **למעלה
מהטבע לגמרי**.

מהרבי שומעים את קול השכינה

ביום ט' טבת תשנ"ב כאשר הגיש אחד ממקורבי
לעלוב תמונה של הרבי מלעלוב זצ"ל אל הרבי
בעת חלוקת השטרות לצדקה, אמר לו הרבי:
"לעלוב פירושו לו-לב. הרבי מלעלוב היה ידוע
כאוהב ישראל".

גם בביקור ראש הממשלה מר מנחם בגין ז"ל
אצל כ"ק אד"ש מה"מ, כאשר מר בגין הציג את
מזכירו מר יחיאל קדישאי כחסיד
לעלוב, העיר הרבי בחיוך: "לעלוב
אהבת ישראל!".

בני

שלושה מבניו של האדמו"ר המשיכו
לאחר הסתלקותו באדמו"רות: **רבי
אברהם שלמה זצ"ל** (ירושלים),
רבי שמעון נתן נטע זצ"ל (בני ברק,
צפת וירושלים) ו**רבי אלתר זצ"ל**
(בני ברק), כולם המשיכו את דרכו
בהפצת החסידות, ובקרוב נפלא
לרבי.

**האדמו"ר רבי אברהם שלמה -
לעלוב ירושלים**

האדמו"ר מלעלוב ירושלים הגה"צ רבי אברהם
שלמה זצ"ל (נפטר ביום ט"ז שבט תש"ס) היה
אורח קבוע בכל האירועים המרכזיים של חב"ד

תמונת האדמו"ר מלעלוב בני ברק, צפת זצ"ל
רבי שמעון נתן נטע.

ולהתכוון לבואו. וכאשר אחד הנוכחים בחדר הפטיר כמתגונן: "הרבי לא מתכוין לעצמו", אמר הרבי מלעלוב: **"הוא כן מתכוין לעצמו, הלואי, רק שלא יפריעו לו!"**. ובשנת תש"ס חתם בעצמו על טופס קבלת המלכות.

לוקט מתוך שמן ששון מחברך
חלק א' ע' 142-153

מה"מ מספר כי הרבי חיבבו מאד היה מתעניין תמיד במצבו ועזר לו בכמה ענינים. בין השאר דאג לו הרבי לויזה שיוכל לגור בארה"ב, והיה שולח לו תמיכה כספית שיוכל לשבת על התורה והעבודה באין מפריע.

באחת השבתות, בהיותו בקראון הייטס, הלך להתפלל מנחה במנין של הרבי. כידוע מקבל הרבי את העליה השלישית בכל תפלת מנחה בשבת. באותה תפלה, כאשר עמדו לקרוא לרבי לעלות לתורה, הוא הבחין באברך הצעיר מלעלוב שהיה אז בן מ"ה שנים, ובמקום שיעלה בעצמו לתורה סימן לר' שמעון נתן נטע לעלות במקומו. ויהי לפלא.

אחיינו הרה"ח ר' יעקב יצחק בידרמן שי' הנ"ל מספר כי בשעה שאביו היה מאושפז בשנת תשנ"ב והיה שומע קלטות מהתועדויות של הרבי, הנה פעם באמצע השמעת הקלטת נכנס לבקרו אחיו ר' שמעון נתן נטע.

ובדיוק אז אמר כ"ק אד"ש מה"מ (בהקלטה):
"משיח כבר כאן וצריך רק לפקוח את העינים"

לע"נ סב הכלה
בנימין זאב בן יצחק

•

שיזכה לעליה הכי גדולה
ירידה בגוף גשמי
ב'תחיית המתים'
תיכף ומיד
ממש

לזכות
הוד כבוד קדושת
אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח
שליט"א

•

יה"ר שתיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר
בקיום נבואתו העיקרית 'הנה זה משיח בא'
ויגאלנו ויולכנו קוממיות לארצנו
וישמיענו תורה חדשה מפיו
בגאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומי"ד ממ"ש!